

Ako sa Helenka prestala báť cintorína a mŕtvych

Moja babka Betka mala rada večery, keď sa pred sviatkom zosnulých vili vence. Vždy dva až tri týždne pred dňom, kedy sa Pamiatka zosnulých slávi, chodievala so svojimi sestrami na barvienek (zimozeleň). Babkina mamka, teda moja prababka, nachystala ohybné prúty, z ktorých urobila ovál alebo koleso. Podľa toho, na ktorý hrob sa aký veniec hodil. Obyčajne na detské hroby sa robili kolesové venčeky a na staršie hroby oválne vence. Večerami prababka hovorila, pre koho dnes večer vije veniec.

Keď oznámila meno, spoločne sa za toho mŕtveho pomodlili a potom už vili, plietli veniec. Pri tejto práci si o tom- ktorom mŕtvom rozprávali aj zaujímavé historky.

Najrušnejšie u babky bolo v ten večer, keď sa vil veniec nakríž, ktorý stál u nich v záhradke. Vtedy sa u nich zišli dievčatá a dievky z celej dediny. Moja babka mala spolužiačku Helenku, ktorá sa veľmi bála mŕtvych. Za nič na svete by nebola večer prešla okolo cintorína. Babka prišla na nápad, ako Helenku odnaučiť strachu z mŕtvych. Pozvala ju v jeden večer k nim, aby im pomohla viť vence.

Helenka sa najprv zdráhala, ale nakoniec išla. A tam pochopila, že mŕtvych sa báť netreba. Ako? Nuž pri počúvaní historiek, ktoré neboli nejako strašidelné. Práve z tých historiek pochopila, že báť sa môže skôr živých ako mŕtvych. Že skôr ublíži živý ako mŕtvy.

Od tých čias začala aj Helenka chodiť s mojou babkou a ostatnými dievčatami večer na Pamiatku zosnulých zapalovať sviečky na hroby.

Bibiána Gajdošová, VI. A
ZŠ Kysak

Príbeh porozprávala Alžbeta Gajdošová